

Tavşanın Mavi Feneri



Çınar BİBER

Tavşanın Mavi Feneri

Çınar BİBER



Ormanın kenarındaki şirin bir çayırda, yumuşak gök mavisi tüyleri ve krem beyazı karnı olan küçük bir tavşan yaşırdı. Her sabah uzun otların arasında zıplar, uzun kulakları her sese kıpırdardı. Keşfetmeyi çok severdi ve hasır çantası yanına hafifçe vururdu. Bir gün, bir kelebeğin peşinden koşarken bir çalının altında parlayan bir şey gördü.



Bu bir fenermiş! Küçük tavşan onu gümüş sapından tutup kaldırdı. Fener mavi ve pürüzsüzdü, yumuşak ve tatlı bir ışıkla parlıyordu. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. "Neden parlıyorsun?" diye sordu. Fener sadece pırıldadı. Işığını takip edip nereye götüreceğini görmeye karar verdi.



Fenerin ışığı uzun bir meşe ağacına doğru yöneldi. Orada, sincap Hazel Hanım bahçesinde çalışıyordu. Hardal sarısı bir önlük ve kırmızı bir atkı giymişti, gür kuyruğu çalışırken sallanıyordu. Küçük tavşan, Hazel Hanım'ın bir sepeti parlak turuncu havuçlarla doldurmasını izledi. Tam o sırada minik bir ses ciyakladı: "Açım!"



Bu, karnı guruldayan küçük bir fareydi. Hazel Hanım sıcacık gülümsedi ve ona bir demet havuç uzattı. "Buyur, canım," dedi. Farenin gözleri sevinçle parladı. Küçük tavşan izlerken mavi fener biraz daha parladı. İçinde sıcak bir duygu hissetti. "Bu çok nazikti," diye fısıldadı.



Fenerin ışığı onu patika boyunca daha ileri çekti. Kısa süre sonra çatısında büyük bir delik olan küçük bir eve geldi. Kunduz Oak Bey oradaydı, çekiç sallıyor ve ısılk çalıyordu. Yassı kuyruğu çatıya vuruyor, alet kemeri şingirdiyordu. "Yardım ister misin?" diye seslendi küçük tavşan. Oak Bey kıkırdadı. "Komşum için bu çatıyı onarıyorum. Fırtına bazı kiremitleri uçurmuş."



Küçük tavşan yukarı tırmandı ve Oak Bey çekiç sallarken kiremitleri tuttu. Zor işti ama gurur duydu. Bitirdiklerinde çatı yeniden bütün olmuştu. Komşu, bir ördek, mutlulukla vakladı. "Teşekkürler, teşekkürler!" dedi. Fener şimdi daha da parlıyordu. Küçük tavşan gülümsedi. "Yardım etmek güzel bir duygu!" diye düşündü.



Fener onu çayırın sessiz bir köşesine götürdü. Orada, bir kanadının arkasına yeşil bir yaprak sıkıştırmış minik sarı bir kuş olan Pip oturuyordu. Pip'in tüyleri dağınıktı ve yanaklarından kocaman gözyaşları yuvarlanıyordu. "Ne oldu?" diye nazıkçe sordu küçük tavşan. Pip burnunu çekti. "Şarkımı kaybettim," diye cıvıladı. "Artık şarkı söyleyemiyorum."



Küçük tavşan Pip'in yanına oturdu. "Sorun değil," dedi yumuşakça. "Seninle kalacağız." Tam o sırada Hazel Hanım Pip için bir havucuyla geldi. Oak Bey de geldi ve Pip'i usulca okşadı. Hep birlikte sıcacık ve yakın oturdular. Pip'in gözyaşları durdu. Arkadaşlarına baktı ve biraz daha iyi hissetti. Fenerin ışığı onları bir kucaklama gibi sardı.



Pip derin bir nefes aldı ve minik bir cıvıltı çıkardı. Sonra bir tane daha. Kısa süre sonra neşeli küçük bir melodi söylüyordu! Herkes alkışladı. "Şarkını buldun!" diye sevindi küçük tavşan. Fener parlak mavi bir ışıkla alevlendi. Pip'in gözleri pırıldadı. "Arkadaşım olduğunuz için teşekkürler," dedi. Küçük tavşan kalbinin sevinçle kabardığını hissetti.



Küçük tavşan fenere baktı. Artık o kadar parlak parlıyordu ki bütün çayırı aydınlatıyordu. "Biri nazık olduğunda parlıyor," diye fark etti. "Ve birbirimize yardım ettiğimizde daha da parlıyor!" Bu sihri herkesle paylaşmak istedi. Feneri yukarı kaldırdı ve seslendi: "Gelin bakın! İyilik ışığı büyütüyor!"



Komşular etrafa toplandı. Güzel mavi parıltıyı gördüler ve nasıl büyüdüğünün hikâyesini dinlediler. "Hep birlikte birbirimize yardım edelim!" dedi ördek. "Ekmeğimi paylaşırım!" "O gıcırdayan kapıyı onarırım!" dedi Oak Bey. Hazel Hanım herkese havuç dağıttı. Küçük tavşanın yüzü ışıldadı. Fenerin ışığı onların mutlu yüzlerinde dans etti.



Pip uçu ve neşeli bir şarkı söyledi. Küçük tavşan ve komşuları ellerini, patilerini ve kanatlarını birleştirdi. Bütün öğleden sonra birbirlerine yardım ettiler. Biri su taşıdı, biri bir verandayı süpürdü, biri arkadaşını güldürmek için komik bir hikâye anlattı. Mavi fener giderek daha parlak parladı ve çayırı sıcaklıkla doldurdu.



Güneş batmaya başlarken komşular piknik için toplandı. Yemek, hikâye ve kahkaha paylaştılar. Küçük tavşan feneri ortadaki bir kütüğün üzerine koydu. Mavi ışığı dostça bir yıldız gibi yumuşakça parlıyordu. "Bu fener bize iyi davranışların başkalarına ilham verdiğini gösteriyor," dedi. Herkes başını salladı. Kendilerini gerçek bir aile gibi hissettiler.



O günden sonra küçük tavşan mavi feneri her yere taşıdı. Ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa fener parlar ve komşular bir araya gelirdi. Hazel Hanım havuçlarını paylaştı, Oak Bey bozulanı onardı ve Pip neşeli şarkılar söyledi. Küçük tavşan, küçük iyiliklerin bile büyük fark yaratabileceğini öğrendi.



Çayır ormandaki en mutlu yer oldu. Mavi fenerin ışığı herkese nazik olmayı hatırlattı. Ve ne zaman yeni bir arkadaş gelse, küçük tavşan gülümseyip şöyle derdi: "Hoş geldin! Burada birbirimize yardım ederiz." Fener parlar ve arkadaşlar birbirlerini önemsedikleri sürece ışığın asla sönmeyeceğini bilirlerdi.



Ve böylece mavi fenerli küçük tavşan, komşularına iyiliğin paylaşıldıkça parlayan bir ışık gibi olduğunu öğretti. Yuvaları dostluk ve sevinçle doldu ve mavi fener, iyi davranışların başkalarına ilham verdiğinin tatlı bir hatırlatıcısı olarak parlamaya devam etti. Son.